

A les europees, el trident d'exiliats

written by Carles Suárez i Graells | 15 de maig de 2019

La victòria del trident d'exiliats al Parlament Europeu seria positiva per la internacionalització del procés sobiranista i per desenvolupar una acció exterior genuïnament republicana. El curs accelerat de diplomàcia dels exiliats el darrer any i mig els posa en una situació immillorable de maximitzar el potencial polític, mediàtic i paradiplomàtic d'estar al Parlament Europeu.

Alhora, és la candidatura que més dany provoca a la reputació d'Espanya. La que presenta Espanya al món com un règim autoritari, sense separació de poders i que posa la integritat territorial per davant de la democràcia. Per això aquesta candidatura, i sobretot l'exercici en les funcions d'eurodiputats, espanta tant a Espanya fins al punt que la Junta Electoral ha intentat suspendre els tres candidats.

Es tracta, en definitiva, d'escollir uns eurodiputats que no desenvolupin una política de contenció i reconciliació amb Espanya, sinó per dur a terme una lluita permanent de desgast a la reputació del règim espanyol.

Alhora, votar el trident d'exiliats no és un vot de partit, sinó un vot a ells tres. Tothom sap que a la sala de màquines de l'antiga Convergència, on es conjura pel retorn de l'astut Mas al poder, es vol "sacrificar" Puigdemont, abandonar la unilateralitat i realinear el partit amb les postures autonomistes que tanta sortida tenen avui a la direcció d'ERC.

Un vot a Carles Puigdemont, l'enemic número 1 del règim espanyol. I si bé és cert que queden moltes boires sobre la gestió de l'octubre i que fou un error proclamar la independència i no defensar-la, com a mínim ha reconegut públicament que el principal error fou suspendre la declaració

d'independència el 10-0 (com hagués anat tot de diferent si no s'hagués suspès...).

Puigdemont, a més, és el polític català més conegut arreu del món. Omple sales allà on va, ha aconseguit alinear l'opinió pública de mig Europa i té més cerques a Viquipèdia que primers ministres britànics i presidents francesos.

El darrer cop que Puigdemont es va presentar a les eleccions, l'independentisme li va donar el lideratge, tot i que la mesa del Parlament es negués a investir-lo en la humiliant sessió del 30 de Gener, i que els parlamentaris acabessin investint un altre president. Ara que es torna a presentar, cal enviar un missatge inequívoc a Europa: el president que va proclamar la República manté el suport majoritari dels catalans.

Un vot a l'incombustible Toni Comín, defensor del mandat del primer d'octubre i de l'inalienable dret a exercir l'autodeterminació i que ha desenvolupat les iniciatives judicials més ofensives contra el règim espanyol des que està a l'exili. Ha defensat coherentment l'escó a la cambra catalana (l'únic diputat exiliat no suspès) i ha liderat el simbòlic-però-millor-que-res Consell per la República. Comín ha teoritzat sobre la correlació de forces a l'octubre i ha presentat propostes per recuperar la iniciativa a partir de la mobilització permanent i l'impacte econòmic, que la direcció del seu propi partit ha ignorat. De fet, és del sector d'ERC que aposta per no renunciar a la independència (i per aquest distanciament ha estat castigat sense càrrecs al Govern).

Un vot a Clara Ponsatí, la Consellera que va decretar l'obertura de col·legis electorals l'1-0. La Consellera que va posar urnes a la seva Conselleria i que les va defensar contra les agressions policials espanyoles. La Consellera que va reclamar la proclamació immediata de la independència i que es va negar a signar la pseudo-declaració del 10-0. L'exiliada que amb la seva arribada a Escòcia va aconseguir l'estima de milers de persones, i va desenvolupar l'acció política

exterior amb més suport social, popular, mediàtic i polític, i va aconseguir que la societat escocesa fos conscient de la realitat catalana.

Clara és l'exiliada que hauria d'haver estat automàticament nomenada Delegada de la Generalitat al Regne Unit un cop restituïdes les Delegacions després de l'abandonament de l'octubre, en lloc de tornar a regalar la posició a càrrecs d'ERC que són justament els que les van abandonar.

Ponsatí ha estat també la persona que més clar i obertament ha parlat a les bases independentistes, massa acostumades a la verticalitat partidista i al seguidisme cec al lideratge, fet que li ha suposat rebre crítiques que van des de Sergi Sol, d'ERC, a Artur Mas, de Convergència.

No només ha parlat clar de què va fallar, sinó que ha treballat per rectificar els errors de l'octubre, així com per la necessitat de renovar lideratges i sortir del marc polític sectari partidista. Per això ha donat suport també a la iniciativa de les Primàries, i tanca la llista de Primàries-Barcelona.

Un vot pel trident d'exiliats també serà beneficiós per la correlació de forces de l'independentisme després dels resultats del 28A, per evitar que tota l'energia i acumulació de forces creada durant anys es quedi en el no-res. Per evitar que l'independentisme blanquegi els intents de renunciar a la independència per sempre més. Per evitar fiar-ho tot a la reconciliació i la negociació amb el règim espanyol, sense crear els incentius necessaris perquè el règim acabi acceptant una solució democràtica.

Un vot al trident d'exiliats és un vot al mandat del primer d'octubre, és un vot a la unilateralitat, és un vot per als que seguim creient que la independència és possible, en la vida real, en la generació actual. Per una acció exterior republicana, per la batalla enfront del règim espanyol, per la

correlació de forces a l'independentisme, a les europees, el trident d'exiliats.